

като единъ почти независимъ князь, е ималъ столнинатъ си въ Видинъ, и който былъ произхождалъ отъ ветъ царски родъ; той се називавалъ Шишманъ, и былъ при това и той роднина съ Куманскитѣ боляри, като Тертерія; тоя Шишманъ е ималъ по добри сношенія съ Ногая и Татаритѣ, и спорядъ това вижда се Тертерія I до толкова се уплашилъ отъ Татаритѣ, щото побѣгналъ отъ Търново, и отишълъ при Гръцкія царь Андроника старши, за да иска помощъ отъ него; но той върломно го уловилъ близо при Едрине, дѣто се криялъ, и го запрялъ; понеже и него было го е страхъ отъ Ногая Татарскія Ханъ. Въ тѣя то обстоятелствени случки, Българскія престолъ въ Търново е останалъ безъ царь, като едно сираче; и понеже Ногай Ханъ е ималъ най голѣмо и най страшно вліяніе въ България, то той поставилъ на Търновскія престолъ одного болярина Смилча за царь Български; но като неговъ васалъ. Тоя боляринъ е ималъ имѣнія по мѣстноститѣ между Татаръ Пазарджикъ и Ихтиманъ; дѣто и въ 1286 год. той е построилъ и единъ манастиръ. Тоя Смилчъ се превзгласилъ слѣдователно въ 1292 год. за царь Български; за счастье обаче на България, Ханъ Ногай е ималъ по него време еднъ враждъ съ други единъ Татарски Ханъ Тактая, обявилъ му войнъ, но въ едно сраженіе близо при рѣката Бугъ, той се злѣ наранилъ, побѣгналъ и умрѣлъ. Синъ му же Чока напусналъ тая война, и вздумалъ да нападни на България, да испжди царь Смилча, и като зеть на Тертерія II, да завладѣе Българскія престолъ. А за да сполучи това по лесно, той призвавъ Святослава шюра си, Тертеревія синъ отъ първата му жена, когото той бѣ испратилъ въ Никея, заедно съ майка му. Тоя Святославъ дѣйствително спомогналъ на зетя си Чока за да привзжмни по лесно Търново; който слѣлъ като испждилъ Смилча, превзгласилъ се за Български царь съ помощта на Святослава. Но тоя храбръ и родолюбивъ юнакъ заповѣдалъ тайно: „да уловятъ Чока и да го хвжрлятъ въ тъмница“; а отъ друга страна, призвавъ Еврейскитѣ касани, и ги подкупилъ да